

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 101

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 10 februarie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 517 din 12 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 337 alin. 1 din Codul de procedură penală	2-4		
Decizia nr. 520 din 12 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 10 din Codul de procedură penală	4-7	117.	— Ordin al ministrului sănătății privind acreditarea unității sanitare Spitalul Clinic de Urgențe pentru Copii „Maria Sklodowska Curie” pentru activitatea de prelevare și transplant țesut osos, tendinos și cartilajii
Decizia nr. 540 din 17 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale	7-10	118.	— Ordin al ministrului sănătății privind acreditarea unității sanitare Spitalul Universitar de Urgență Militar Central „Dr. Carol Davila” pentru activitatea de prelevare și transplant țesut osos, tendinos și cartilajii și activitatea de prelevare organe, țesuturi și celule
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
20. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul interimar al afacerilor interne, pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului internelor și reformei administrative nr. 490/2008 privind însemnele heraldice ale structurilor Ministerului Afacerilor Interne	10-12	10.	— Decizie pentru publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a procesului-verbal privind desemnarea organismului de gestiune colectivă Societatea de Gestiune Colectivă a Drepturilor de Autor — OPERA SCRISĂ.RO, prin vot liber exprimat, drept colector unic al remunerației compensatorii pentru copia privată pentru operele reproduse pe hârtie
94. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru modificarea anexei la			12-13
			13-14
			14
			15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 517**

din 12 decembrie 2013

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 337 alin. 1
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 337 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ciprian Robert Sava în Dosarul nr. 18.586/212/2011 al Judecătoriei Constanța — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 362D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se arată că, în cazul în care inculpatul deține date cu privire la săvârșirea infracțiunii de către o altă persoană, acesta are posibilitatea de a formula plângere penală sau denunț cu privire la respectiva persoană. Totodată, instanța de judecată este obligată să sesizeze organele de urmărire penală, în măsura în care există indicii potrivit cărora o altă persoană este vinovată de săvârșirea faptei sau a faptelor care fac obiectul judecății. În consecință, se arată că dispozițiile art. 337 alin. 1 din Codul de procedură penală nu încalcă prevederile constituționale ale art. 21 și 24, invocându-se și jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința penală nr. 394 din 1 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 18.586/212/2011, **Judecătoria Constanța — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 337 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ciprian Robert Sava într-o cauză având ca obiect cercetarea autorului excepției sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt calificat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele criticate încalcă principiul egalității armelor, oferind procurorului dreptul exclusiv de a pune în mișcare acțiunea penală. Se compară prevederile art. 337 din Codul de procedură penală cu cele ale art. 334 din Codul de procedură penală referitor la schimbarea încadrării juridice, care lasă inculpatului dreptul de a cere schimbarea încadrării juridice a faptei săvârșite, asigurându-i, în acest fel, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare. Se face trimitere la hotărârile din 22 iunie 2000 și 24 aprilie 2003 pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauzele *Coeme și alții*

împotriva Belgiei și Yvon împotriva Franței. Se arată că, în cea dintâi, instanța europeană a statuat că garantarea dreptului la un proces echitabil presupune respectarea egalității armelor, că reglementarea procedurii vizează, în primul rând, protejarea persoanei urmărite contra abuzurilor de putere și că apărarea este cea asupra căreia se răsfrâng consecințele lacunelor și impreciziilor unei asemenea reglementări. Se arată, de asemenea, că în cea de-a doua hotărâre anterior referită, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat importanța acordării fiecărei părți a posibilității de a-și prezenta cauza în condiții care nu o pun într-o situație dezavantajoasă față de partea adversă.

Judecătoria Constanța — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că textele criticate sunt aplicabile doar în situația în care procesul penal este pornit din oficiu, prin rechizitoriu, așa încât, potrivit principiului simetriei, în mod firesc, tot procurorul are dreptul de a cere extinderea procesului penal cu privire la alte persoane. Se subliniază faptul că prevederile art. 337 din Codul de procedură penală sunt în concordanță cu dispozițiile constituționale ale art. 131 alin. (1) referitor la rolul Ministerului Public, potrivit cărora acesta reprezintă interesele generale ale societății, apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor. Se apreciază că textele criticate nu încalcă prevederile art. 21 alin. (3) și nici pe cele ale art. 24 din Constituție, întrucât, dacă instanța de judecată găsește întemeiată cererea de extindere a procesului penal și procedează potrivit art. 336 din Codul de procedură penală, partea interesată poate exercita împotriva acestor hotărâri judecătorești căile de atac prevăzute de Codul de procedură penală, beneficiind de toate garanțiile procesuale specifice dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare. Se mai susține că actul de înfăptuire a justiției presupune judecarea cauzelor penale în limitele actelor de sesizare și că, în speță, dreptul la acces liber la justiție este garantat prin asigurarea dreptului inculpatului de a formula plângere penală sau denunț împotriva persoanelor pe care le consideră vinovate de săvârșirea unor infracțiuni. Se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 18 din 18 ianuarie 2001, nr. 256 din 20 septembrie 2001, nr. 307 din 15 noiembrie 2001, nr. 336 din 29 noiembrie 2001, nr. 195 din 27 iunie 2002, nr. 221 din 11 iulie 2002 și nr. 257 din 17 iunie 2004.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie, fiind citate considerentele Deciziei nr. 18 din 18 ianuarie 2001.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că procedura reglementată de art. 337 din Codul de procedură penală este aplicabilă doar în cazul în care procesul este pornit din oficiu, prin rechizitoriu, că, potrivit dispozițiilor art. 131 alin. (1) din

Constituție, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății, apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor și că, din motive de simetrie, reprezentantul Ministerului Public este singurul îndreptățit să ceară acuzarea într-un astfel de caz. Se susține că textele criticate asigură accesul liber la justiție, dreptul la apărare, precum și garanțiile specifice realizării acestor drepturi, împotriva actelor și a măsurilor luate de procuror, persoana interesată putând formula plângere, conform art. 278¹ din Codul de procedură penală. Se arată, totodată, că, în situația în care procurorul nu formulează o cerere de extindere a procesului penal cu privire la alte persoane, partea interesată poate sesiza organele de urmărire penală, potrivit art. 221 și 279 din Codul de procedură penală. Se subliniază faptul că, dacă instanța de judecată găsește întemeiată cererea de extindere a procesului penal și face aplicarea, în mod corespunzător, a prevederilor art. 336 din Codul de procedură penală, împotriva hotărârilor judecătorești astfel pronunțate, partea nemulțumită poate exercita căile de atac prevăzute de normele de procedură penală, beneficiind de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil. Se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 208 din 17 februarie 2009, nr. 1.333 din 19 octombrie 2010 și nr. 1.636 din 16 decembrie 2010.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit actului de sesizare, dispozițiile art. 337 din Codul de procedură penală. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține însă că autorul critică, în realitate, prevederile art. 337 alin. 1 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: *„În cursul judecății, când se descoperă date cu privire la participarea și a unei alte persoane la săvârșirea faptei prevăzute de legea penală pusă în sarcina inculpatului sau date cu privire la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală de către o altă persoană, dar în legătură cu fapta inculpatului, procurorul poate cere extinderea procesului penal cu privire la acea persoană.”*

Se susține că prevederile art. 337 alin. 1 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) cu privire la accesul liber la justiție și ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 337 din Codul de procedură penală, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, prin numeroase decizii, dintre care, cu titlu de exemplu, Curtea reține Decizia nr. 1.333 din 19 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 795 din 29 noiembrie 2010, și Decizia nr. 1.636 din 16 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 106 din 10 februarie 2011.

Prin deciziile anterior arătate, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 337 din Codul de procedură penală și a reținut că procedura extinderii procesului penal cu privire la alte persoane este în concordanță cu dispozițiile art. 131 alin. (1) din Constituție,

referitor la rolul Ministerului Public, potrivit căruia, *„În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor”*. De asemenea, Curtea a statuat că Ministerul Public, corespunzător acestor atribuții constituționale, este singurul îndreptățit să ceară extinderea procesului penal, așa cum este singurul care întocmește actul de acuzare și că această simetrie juridică respectă accesul liber la justiție și nu contravine principiului egalității în drepturi, deoarece se aplică fără nicio discriminare tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei. Mai mult, Curtea a constatat că, în situația în care procurorul nu formulează o cerere de extindere a procesului penal, partea interesată poate sesiza organele de urmărire penală, în temeiul art. 221 („Modurile de sesizare”), respectiv art. 279 („Organele cărora li se adresează plângerea”) din Codul de procedură penală. Curtea a reținut că se asigură astfel accesul liber la justiție și, în mod corespunzător, toate garanțiile ce caracterizează un proces echitabil, inclusiv sub aspectul asigurării dreptului la apărare și al îndeplinirii exigențelor privind înfăptuirea justiției.

De asemenea, prin Decizia nr. 18 din 18 ianuarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 149 din 26 martie 2001, Curtea nu a putut reține ca fiind întemeiate nici criticile de neconstituționalitate referitoare la încălcarea, prin dispozițiile legale examinate, a accesului liber la justiție și a arătat, în acest sens, că exercitarea dreptului la acțiune în justiție pentru apărarea unui „interes legitim” nu este echivalentă cu exercitarea funcției de acuzare, inclusiv cu extinderea acuzării în procesul penal. Astfel, Curtea a reținut că, numai atunci când procurorul cere extinderea procesului penal pentru fapte noi și dacă declară că pune în mișcare acțiunea penală, instanța este obligată să procedeze la judecarea cauzei și cu privire la această infracțiune, care se include, în acest fel, în obiectul judecății (art. 317 teza a doua din Codul de procedură penală). În același sens, Curtea a constatat că, în cazul extinderii procesului penal cu privire la alte persoane, dacă procurorul nu cere extinderea procesului penal, instanța este obligată să soluționeze cauza în limitele în care a fost investită prin actul de sesizare și nu poate să dispună extinderea procesului penal din proprie inițiativă. Totodată, Curtea a arătat că acest drept al procurorului în procesul penal corespunde întru totul prevederilor art. 131 alin. (1) din Constituție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât soluția, cât și considerentele deciziilor invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Distinct de cele arătate, Curtea reține că prin art. I pct. 140 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, art. 279 alin. 2 din Codul de procedură penală referitor la organele cărora li se adresează plângerea prealabilă a fost modificat, potrivit formei în vigoare, plângerea prealabilă putând fi adresată numai organului de cercetare penală sau procurorului. În aceste cazuri, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată îi aparține exclusiv procurorului, părțile nemaiputându-se adresa direct instanței de judecată.

De asemenea, referitor la cea de-a doua ipoteză cu caracter de excepție reținută în Decizia nr. 18 din 18 ianuarie 2001, respectiv situația extinderii procesului penal pentru alte fapte, conform prevederilor art. 336 din Codul de procedură penală, Curtea reține că doar în situația prevăzută la alin. 2 al acestui articol, când procurorul nu participă la judecată, instanța de judecată este titulara acțiunii penale, în cazurile de la alin. 1 decizia aparținându-i procurorului.

Rezultă, astfel, că, după modificarea legislativă survenită prin Legea nr. 356/2006, doar în situația de mai sus și în ipoteza prevăzută de art. 278¹ alin. 8 lit. c) coroborat cu alin. 9 din Codul

de procedură penală (admiterea plângerii împotriva soluției procurorului de neprimire în judecată) procurorul nu pune în mișcare acțiunea penală.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ciprian Robert Sava în Dosarul nr. 18.586/212/2011 al Judecătoriei Constanța — Secția penală și constată că dispozițiile art. 337 alin. 1 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Constanța — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 520

din 12 decembrie 2013

referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Alexandru Constantin Rafailă în Dosarul nr. 949/333/2013 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 401D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 477D/2013, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Caraș în Dosarul nr. 3.061/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 477D/2013.

La apelul nominal răspunde autorul excepției de neconstituționalitate, prezent personal, lipsind cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că Dosarul nr. 477D/2013 este la al doilea termen de judecată.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 477D/2013 la Dosarul nr. 401D/2013.

Partea prezentă și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 477D/2013 la Dosarul nr. 401D/2013, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției de neconstituționalitate invocate în Dosarul nr. 477D/2013, care arată că prevederile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală îngrădesc dreptul părților de a exercita căile de atac prevăzute de normele de procedură penală, încălcând accesul liber la justiție și contravenind, în acest fel, dispozițiilor art. 21 din Constituție și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Se susține, de asemenea, că textele criticate permit judecătorilor care soluționează plângerile formulate potrivit prevederilor art. 278 din Codul de procedură penală să se situeze mai presus de lege, prin pronunțarea unor soluții bazate pe criterii subiective, soluții ce nu pot fi recurate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se susține că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală au ca scop evitarea tergiversării soluționării cauzelor și că au fost adoptate de legiuitor în limitele competenței sale constituționale. Se arată, totodată, că art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție obligă statele membre la

asigurarea unui dublu grad de jurisdicție doar în situația examinării vinovăției în materie penală și că nu există o normă de drept european sau o dispoziție constituțională care să prevadă dublul grad de jurisdicție pentru situația invocată de autorul excepției de neconstituționalitate. De asemenea, se susține că, în măsura în care deține noi date cu privire la săvârșirea unor fapte de natură penală sau referitoare la alte persoane implicate în comiterea unor astfel de fapte, inculpatul poate formula plângere penală în acest sens.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia penală nr. 617 din 28 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 949/333/2013, **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Alexandru Constantin Rafailă într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs promovat împotriva unei sentințe penale de respingere a unei plângeri formulate împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

Prin Sentința penală nr. 279 din 19 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 3.061/2/2013, **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Constantin Caraș într-o cauză având ca obiect soluționarea unui plângeri formulate împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prin rămânerea definitivă a hotărârii pronunțate în primă instanță cu privire la soluționarea plângerii formulate împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale, ca urmare a modificării art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, sunt încălcate prevederile constituționale și cele convenționale referitoare la accesul liber la justiție, la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil. Se arată că inadmisibilitatea recursului încalcă principiul exercitării căilor de atac și dispozițiile referitoare la înfăptuirea justiției reglementate la art. 124 alin. (2) și art. 129 din Legea fundamentală, contravenind, totodată, dispozițiilor art. 24 din Constituție referitor la dreptul la apărare. Se susține că este încălcat, în acest fel, și principiul egalității în drepturi a cetățenilor, fiindu-le oferită doar unora dintre aceștia posibilitatea promovării căilor de atac prevăzute de lege, precum și dispozițiile art. 52 cu privire la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică. Se arată, de asemenea, că prevederile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală contravin și dispozițiilor art. 6 din Convenție, prin neasigurarea garanțiilor procesuale specifice dreptului la un proces echitabil.

Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori, în Dosarul nr. 401D/2013, opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală neîncălând prevederile constituționale și pe cele convenționale invocate de autorul excepției. Se arată că textele criticate nu restrâng dreptul părții interesate de a se adresa instanței, de a formula apărări și de a se prevala de toate garanțiile specifice asigurării dreptului la un proces echitabil.

Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, în Dosarul nr. 477D/2013, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu contravin prevederilor constituționale și celor convenționale invocate de

autorul excepției, nu limitează și nu înlătură drepturi fundamentale prevăzute în Constituție. Se mai arată că procedura reglementată prin art. 278¹ din Codul de procedură penală are ca obiect verificarea legalității și temeiniciei soluției dispuse de procuror, potrivit dispozițiilor art. 277 și 278 din Codul de procedură penală, și nu judecarea fondului cauzei penale, aspect ce justifică rămânerea definitivă a hotărârii pronunțate în primă instanță. Se arată, de asemenea, că, în varianta reținerii cauzei spre judecarea fondului, dispozițiile privind judecata în primă instanță și în căile de atac se aplică în mod corespunzător, părților nefiindu-le restrâns dreptul de a se adresa instanței, de a formula apărări, de a exercita căile de atac prevăzute de lege și de a beneficia de toate garanțiile specifice dreptului la un proces echitabil. Se susține că textele criticate nu contravin principiului egalității în drepturi, prevăzut la art. 16 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia unor situații juridice diferite le poate fi aplicat un regim juridic diferit, și nici accesului liber la justiție, reglementat la art. 21 din Legea fundamentală, care nu garantează dreptul la un dublu grad de jurisdicție. Se susține, totodată, că prevederile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu aduc atingere dreptului la apărare, întrucât nu înlătură posibilitatea petenților de a beneficia de toate drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege în realizarea acestui drept. Se arată, de asemenea, că textele criticate nu încalcă art. 52 din Constituție care prevede dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, nefiind contrare nici dispozițiilor constituționale ale art. 129, potrivit cărora căile de atac pot fi exercitate în condițiile legii, reglementarea acestora fiind atributul exclusiv al legiuitorului. Se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 62 din 31 ianuarie 2012, nr. 1.019 din 29 noiembrie 2012 și nr. 181 din 28 martie 2013.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală asigură accesul liber la justiție, tocmai prin faptul că persoanei vătămate prin soluția de netrimitere în judecată pronunțată de procuror îi este oferit dreptul de a formula plângere în fața unei instanțe de judecată, în vederea controlului legalității și temeiniciei acestei soluții. Se subliniază, însă, că dreptul de acces la justiție nu semnifică accesul la toate instanțele de judecată și nici asigurarea în toate categoriile de cauze, indiferent de obiectul acestora, a dublului grad de jurisdicție. Se susține că acesta din urmă este obligatoriu a fi asigurat doar în cauzele penale ce au ca obiect raporturi penale de conflict, or, în cazul plângerii formulate conform art. 278¹ din Codul de procedură penală, obiectul judecării îl constituie legalitatea și temeinicia actului procesual de netrimitere în judecată. Se arată, de asemenea, că caracterul echitabil al procedurii de judecată este asigurat prin neaplicarea dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală hotărârilor deja pronunțate în primă instanță, acestea urmărind, totodată, un scop legitim, acela al asigurării celerității judecării cauzelor. Se susține că textele criticate nu contravin nici prevederilor art. 24 din Constituție referitoare la dreptul la apărare, care este un drept circumscris cadrului procesual, neputând fi conceput într-o cale de atac nereglementată de lege. Se arată că, potrivit art. 129 din Legea fundamentală, căile de atac se exercită în condițiile legii, stabilirea lor fiind atributul exclusiv al legiuitorului.

Avocatul Poporului susține că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală sunt constituționale. Se arată că textele criticate nu încalcă dreptul la un proces echitabil, consacrat la art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenție, și nici dreptul la apărare prevăzut la art. 24 din Constituție, întrucât nu înlătură dreptul părților de a beneficia de garanțiile procesuale

instituite prin lege, în cadrul unui proces echitabil, judecat de o instanță independentă și imparțială, a cărei competență este stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Se susține că eliminarea recursului împotriva sentinței de respingere a plângerii formulate împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată este justificată de caracterul special al procedurii instituite prin art. 278¹ din Codul de procedură penală și are ca scop asigurarea celerității procesului penal. Se arată, de asemenea, că atât competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată, cât și exercitarea căilor de atac sunt prevăzute prin lege, reglementarea acestora fiind atributul exclusiv al legiuitorului. Se mai susține că textele criticate nu înlătură posibilitatea părților de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin normele de procedură penală, în cadrul unui proces public, judecat de o instanță independentă, imparțială, stabilită de lege, într-un termen rezonabil. Se subliniază faptul că nicio prevedere a Legii fundamentale sau a actelor normative internaționale nu prevăd dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză și că, potrivit art. 129 din Constituție, părțile și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 este definitivă.*”

Se susține că prevederile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 cu privire la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, ale art. 52 cu privire la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 124 alin. (2) referitor la înfăptuirea justiției și ale art. 129 cu privire la folosirea căilor de atac, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cu privire la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, prin raportare la aceleași critici de neconstituționalitate, respingând ca neîntemeiate excepțiile invocate, prin numeroase decizii, dintre care, cu titlu de exemplu, se rețin: Decizia nr. 711 din 5 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 16 august 2012, Decizia nr. 977 din 22 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 17 ianuarie 2013, Decizia nr. 1.019 din 29 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22 din 10 ianuarie 2013, și Decizia nr. 181 din 28 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 292 din 22 mai 2013.

Prin Decizia nr. 181 din 28 martie 2013, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală și a statuat că între textele criticate, potrivit cărora hotărârea pronunțată de judecător în temeiul art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală este definitivă, și prevederile din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorii excepției nu poate fi reținută nicio contradicție, întrucât stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, Curtea a reținut că acesta este sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac („*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”), ca, de altfel, și al art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „sunt prevăzute numai prin lege”.

Prin aceeași decizie Curtea a reținut că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu aduc atingere dreptului la apărare prevăzut de art. 24 din Legea fundamentală și nici accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, consacrate de art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu înlătură posibilitatea părților de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Curtea a constatat că nicio prevedere a Legii fundamentale și a Convenției invocate de autorii excepției nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Astfel, Curtea a statuat că art. 129 din Constituție stipulează că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii.

Cu același prilej, Curtea a statuat că eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului.

Referitor la invocarea, ca temei al excepției de neconstituționalitate, a prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea a constatat că o atare încălcare nu poate fi reținută, întrucât principiul egalității cetățenilor nu înseamnă uniformitate, astfel că, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite, tratamentul nu poate fi decât diferit.

Pentru motivele arătate, Curtea a reținut că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu aduc atingere nici prevederilor art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât soluția, cât și considerentele deciziei invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

De asemenea, Curtea constată că, raportat la jurisprudența Curții Constituționale în materie, critica autorului excepției prezintă ca element de noutate doar invocarea dispozițiilor art. 52 din Legea fundamentală cu privire la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, critică ce nu poate fi reținută, întrucât, pentru considerentele mai sus invocate, nu poate fi constatată o încălcare de către vreo autoritate publică a unui drept sau interes legitim al autorului excepției, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termen legal a unei cereri, și nici existența în cauză a unei erori judiciare.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Alexandru Constantin Rafailă și Constantin Caraș în dosarele nr. 949/333/2013 și nr. 3.061/2/2013 ale Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și, respectiv, Curții de Apel București — Secția a II-a penală și constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și Curții de Apel București — Secția a II-a penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 540

din 17 decembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marișu	— magistrat-asistent

susține că se realizează o discriminare pe criteriul cifrei de afaceri ce duce, implicit, la o așezare injustă a sarcinilor fiscale. De asemenea, dispozițiile criticate nu respectă principiul neretroactivității legii, ajungându-se astfel la plata unui impozit nedatorat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care face referire la deciziile Curții Constituționale nr. 786/2009 și nr. 1.260/2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 martie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 8.359/100/2011, **Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 1 și art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Nairam Trading” S.R.L. din Cavnic în Dosarul nr. 8.359/100/2011 al Tribunalului Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 353D/2013.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile art. 40 sunt neconstituționale întrucât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 a modificat Codul fiscal începând cu data de 1 mai 2009, modificare interzisă de art. 4 alin. (1) din Codul fiscal, încălcându-se astfel prevederile constituționale prevăzute de art. 1 alin. (5) și art. 16 alin. (2) din Legea fundamentală.

De asemenea, prin introducerea impozitului minim se încalcă dispozițiile art. 135 alin. (1) din Constituție, întrucât legiuitorul a

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 1 și art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Nairam Trading” S.R.L. din Cavnic în Dosarul nr. 8.359/100/2011 al Tribunalului Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 353D/2013.

La apelul nominal răspunde domnul Stelian Fătu, administratorul Societății Comerciale „Nairam Trading” S.R.L., cu delegație depusă la dosar. Lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autoarei excepției, care solicită admiterea acesteia. În acest sens, arată că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 4 din Codul fiscal. Totodată,

discriminat societățile comerciale pe criteriul cifrei de afaceri prin grilele stabilite pentru plata impozitului minim garantat. Aceste dispoziții nu respectă nici principiul neretroactivității legii consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât baza de calcul a impozitului minim pentru anul 2009 este constituită din veniturile totale înregistrate în anul 2008.

Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată în ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la discriminarea societăților comerciale pe criteriul cifrei de afaceri prin grilele stabilite pentru plata impozitului minim garantat.

În ceea ce privește celelalte critici de neconstituționalitate, instanța apreciază că acestea sunt întemeiate. Prin art. 1 alin. (5) din Constituție s-a instituit un veritabil principiu general al întregii reglementări constituționale: caracterul normativ, obligatoriu, al Constituției și legilor adoptate în baza sa, precum și supremația Constituției ca valoare fundamentală a oricărui stat de drept. Legiuitorul are libertate de a da formă veniturilor și cheltuielilor statului, însă această libertate este contrabalansată și restrânsă de obligația legiuitorului de a respecta aspectele procedurale ale principiului unui stat democratic guvernat de preeminența dreptului, inclusiv principiile unei legislații corecte. O garanție în acest sens este oferită de obligația instituirii unei perioade de *vacatio legis* a cărei durată să fie potrivită în raport cu natura dispoziției fiscale nou-introduse. Principiul statului democratic guvernat de preeminența dreptului impune ca reglementarea legală și aplicarea legii să nu surprindă cetățenii. Aceștia trebuie să aibă suficient timp pentru a se adapta la prevederile modificate și pentru a lua decizii cu privire la viitoarea lor conduită. Or, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 249 din 14 aprilie 2009, iar extinderea impozitului minim și la alte categorii de contribuabili a intrat în vigoare la data de 1 mai 2009, conform art. 40.

Totodată, apreciază că prin reglementarea introdusă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 au fost impozitate în cursul anului fiscal 2009 persoane care în cursul anului fiscal 2008 nu au realizat profit sau impozitul pe profit a fost mai mic decât suma impozitului minim pentru tranșa de venituri totale corespunzătoare prevăzute la alin. (3) al art. 18 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare. Rezultă că stabilirea impozitului minim în funcție de veniturile totale înregistrate la data de 31 decembrie a anului fiscal 2008, iar nu în funcție de veniturile realizate ulterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2009, are caracter retroactiv, fiind nesocotit astfel principiul constituțional consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție. Cu alte cuvinte, prin stabilirea unui impozit minim în anul 2009 în funcție de situații fiscale trecute, contribuabilii au fost expuși unor efecte juridice care nu au putut fi prevăzute în anul 2008, aceștia fiind în imposibilitate de a lua decizii de management financiar asupra sarcinii lor fiscale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că, în cadrul ierarhiei actelor normative, ordonanțele simple și ordonanțele de urgență ale Guvernului au aceeași forță juridică ca și Legea și, prin urmare, acestea pot conține prevederi care să deroge de la dispoziții cuprinse în legi, fără ca astfel să fie încălcată vreo dispoziție constituțională. Delegarea legislativă, potrivit Curții Constituționale, constituie o procedură excepțională de substituie a Guvernului în prerogativele legislative ale Parlamentului, astfel încât prin

ordonanță Guvernul poate să reglementeze primar, să modifice sau să abroge reglementarea existentă. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin intermediul Deciziei nr. 102/1995.

Referitor la retroactivitatea invocată de autorul excepției, rezultată din luarea în considerare, pentru calculul impozitului, a veniturilor realizate la finalul anului precedent, precizează că prin intermediul dispozițiilor criticate s-a instituit, în cazul anumitor categorii de plătitori de impozit pe profit, obligația de plată a unui impozit minim, stabilit în funcție de veniturile realizate în anul precedent. Deși sunt luate în considerare, la stabilirea cuantumului impozitului, venituri realizate anterior intrării în vigoare a actului normativ, norma nu poate fi considerată ca fiind retroactivă, deoarece impozitul este datorat doar pentru perioada ulterioară intrării în vigoare a acestuia, prin urmare efectele sale se produc doar pentru viitor. Veniturile anului anterior sunt luate în considerare doar ca bază de calcul a impozitului, element indispensabil pentru stabilirea acestuia. În susținerea acestor aprecieri sunt invocate deciziile nr. 123/2011 și nr. 1.260/2011.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând Încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Prin Încheierea din 26 martie 2013, instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 1 și art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009. Se observă că art. 32 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 modifică dispozițiile art. 18 alin. (1)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal. Așa fiind, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 18 alin. (1)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, și dispozițiile art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 249 din 14 aprilie 2009.

Anterior sesizării Curții, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 30 septembrie 2010, a fost publicată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal. Potrivit art. II din ordonanța de urgență, aceasta a intrat în vigoare începând cu data de 1 octombrie 2010. Potrivit art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87/2010, art. 18 alin. (2)—(7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal se abrogă. Deși nu mai sunt în vigoare, dispozițiile art. 18 alin. (2)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal își produc în continuare efectele juridice. Astfel, aceste prevederi constituie temeiul juridic utilizat pentru calculul impozitului datorat de autorul excepției. În acest caz, având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, se constată că instanța de contencios constituțional are competența de a controla constituționalitatea dispozițiilor legale ale art. 18 alin. (2)—(4)

din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, chiar dacă ele nu mai sunt în vigoare.

Dispozițiile de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 18 alin. (1)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal:

„(1) Contribuabilii care desfășoară activități de natura barurilor de noapte, cluburilor de noapte, discotecilor, cazinourilor sau pariurilor sportive, inclusiv persoanele juridice care realizează aceste venituri în baza unui contract de asociere, și în cazul cărora impozitul pe profit datorat pentru activitățile prevăzute în acest articol este mai mic decât 5% din veniturile respective sunt obligați la plata unui impozit de 5% aplicat acestor venituri înregistrate.

(2) Contribuabilii, cu excepția celor prevăzuți la alin. (1), la art. 13 lit. c)—e), art. 15 și 38, în cazul cărora impozitul pe profit este mai mic decât suma impozitului minim pentru tranșa de venituri totale corespunzătoare, prevăzute la alin. (3), sunt obligați la plata impozitului la nivelul acestei sume.

(3) Pentru aplicarea prevederilor alin. (2), sumele corespunzătoare impozitului minim, stabilite în funcție de veniturile totale înregistrate la data de 31 decembrie a anului precedent, sunt următoarele:

Venituri totale anuale (lei)	Impozit minim anual (lei)
0—52.000	2.200
52.001—215.000	4.300
215.001—430.000	6.500
430.001—4.300.000	8.600
4.300.001—21.500.000	11.000
21.500.001—129.000.000	22.000
Peste 129.000.001	43.000

(4) Pentru încadrarea în tranșa de venituri totale prevăzută la alin. (3), se iau în calcul veniturile totale, obținute din orice sursă, înregistrate la data de 31 decembrie a anului precedent, din care se scad:

- veniturile din variația stocurilor;
- veniturile din producția de imobilizări corporale și necorporale;
- veniturile din exploatare, reprezentând cota-parte a subvențiilor guvernamentale și a altor resurse pentru finanțarea investițiilor;
- veniturile din reducerea sau anularea provizioanelor pentru care nu s-a acordat deducere, conform reglementărilor legale;
- veniturile rezultate din anularea datoriilor și a majorărilor datorate bugetului statului, care nu au fost cheltuieli deductibile la calculul profitului impozabil, conform reglementărilor legale;
- veniturile realizate din despăgubiri de la societățile de asigurare;
- veniturile prevăzute la art. 20 lit. d).”;

— Art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009: „Prevederile art. 32—34 intră în vigoare la data de 1 mai 2009.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autoarea excepției invocă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) potrivit căruia respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii civile, art. 16 alin. (2) referitor la principiul că nimeni nu este mai presus de lege, art. 135 alin. (1) referitor la economia României.

Examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009, Curtea constată că prin Decizia nr. 786 din 13 mai 2009,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 12 iunie 2009, a statuat că prevederile art. 1 alin. (3) din Constituție consfințesc caracterul de „stat de drept, democratic și social în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme” și, pentru ca această prevedere să nu rămână doar la stadiu declarativ, în art. 1 alin. (5) din Constituție se instituie obligația tuturor, inclusiv a autorităților publice, de a respecta Constituția, supremația acesteia și legile. În aceste condiții, Curtea a reținut că art. 4 alin. (1) din Codul fiscal reprezintă un text de principiu ce consfințește regula modificării și completării sale cu 6 luni înainte de data intrării în vigoare a normelor modificatoare și, prin urmare, pot apărea excepții de la această regulă, fiind permise nu numai de Codul fiscal, ci și de art. 115 alin. (4) din Constituție.

În momentul adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2009, Guvernul s-a aflat într-o situație extraordinară, care impunea măsuri urgente menite tocmai să consolideze situația economică a țării și să mențină în efectivitate bugetul public național. Astfel, nu se poate susține că, prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2009, Guvernul ar fi luat măsuri ce s-ar situa deasupra legii.

Totodată, instanța de contencios constituțional a statuat în jurisprudența sa constantă că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins violate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției (Decizia nr. 123 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 280 din 21 aprilie 2011).

În ceea ce privește critica potrivit căreia se creează o discriminare între societățile comerciale pe criteriul cifrei de afaceri, Curtea reține că nici aceasta nu este întemeiată. Astfel, stabilirea obligației de plată a impozitelor și taxelor locale, precum și scutirea de la plata unor impozite sau taxe pentru anumite bunuri ori venituri sau pentru anumite categorii de contribuabili se întemeiază pe principiul așezării juste a sarcinilor fiscale, prevăzut de art. 56 alin. (2) din Constituție (Decizia nr. 154 din 30 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 mai 2004).

Principiul constituțional al justei așezări a sarcinilor fiscale implică un complex de condiții de care legiuitorul este ținut să le respecte atunci când instituie anumite obligații fiscale în sarcina contribuabililor. Fiscalitatea trebuie să fie nu numai legală, ci și proporțională, rezonabilă, echitabilă și să nu diferențieze pe criteriul grupelor sau categoriilor de cetățeni. Prin urmare, așezarea justă a sarcinilor fiscale trebuie să reflecte însuși principiul egalității cetățenilor în fața legii, prin impunerea unui tratament identic pentru situații identice și să țină cont, în același timp, de capacitatea contributivă a contribuabililor, luând în considerare elementele ce caracterizează situația individuală și sarcinile sociale ale acestora.

Astfel, este normal ca o societate comercială care are o cifră de afaceri mai mare și implicit un profit mai mare să plătească un impozit mai mare, acest fapt fiind tocmai o expresie a așezării juste a sarcinilor fiscale.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.260 din 27 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 27 din 12 ianuarie 2012, Curtea a constatat că dispozițiile art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009, care adoptă drept bază de calcul veniturile realizate la 31 decembrie 2008, nu sunt de natură să încalce principiul neretroactivității legii civile, prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituția României. Dispozițiile art. 18 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal iau în considerare veniturile totale anuale care se încadrează între anumite marje și doar aplicarea impozitării

urma să se facă începând cu 1 mai 2009, respectiv de la o dată ulterioară publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2009, în conformitate cu art. 78 din Constituția României.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, atât considerentele, cât și soluțiile pronunțate în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „Nairam Trading” — S.R.L. din Cavnic în Dosarul nr. 8.359/100/2011 al Tribunalului Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 18 alin. (1)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului internelor și reformei administrative nr. 490/2008 privind însemnele heraldice ale structurilor Ministerului Afacerilor Interne

În temeiul art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul interimar al afacerilor interne, emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului internelor și reformei administrative nr. 490/2008 privind însemnele heraldice ale structurilor Ministerului Afacerilor Interne, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 9 iunie 2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, punctul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„8. Departamentul de Informații și Protecție Internă.”

2. La articolul 1, după punctul 133 se introduce un nou punct, punctul 134, cu următorul cuprins:

„134. Unitatea Specială 70 Jandarmi Protecție Instituțională București.”

3. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Elementele de compoziție descrise și forma grafică a scutului sau câmpului heraldic, a pieselor și figurilor heraldice, cromatica și, după caz, devizele care individualizează structurile menționate sunt prevăzute în planșele cuprinse în anexele nr. 1—134.”

4. Articolul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — Anexele nr. 1—134 fac parte integrantă din prezentul ordin.”

5. Anexa nr. 8 se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 1*) la prezentul ordin.

6. După anexa nr. 133 se introduce o nouă anexă, anexa nr. 134, având cuprinsul prevăzut în anexa nr. 2*) la prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul interimar al afacerilor interne,
Gabriel Oprea

București, 4 februarie 2014.
Nr. 20.

*) Însemnele heraldice din anexele nr. 1 și 2 sunt reproduse în facsimil.

DEPARTAMENTUL DE INFORMAȚII ȘI PROTECȚIE INTERNĂ

Însemnul heraldic al Departamentului de Informații și Protecție Internă va păstra în compoziție elemente din stema Ministerului Afacerilor Interne, după cum urmează: în scut, pe albastru, o acvilă cruciată, de aur, cu capul spre dreapta, ciocul și ghearele roșii, aripile deschise, ținând în gheara dreaptă o spadă de argint, în stânga o ramură de măslin verde.

Pe pieptul acvilei se află un alt scut de dimensiuni mai mici, cu bordură crenelată roșie, în câmpul căruia, pe albastru, un leu de aur, limbat și armat roșu, ținând în laba dreaptă superioară o cheie, de asemenea, de aur și poziționată în pal, iar în cea stângă trei săgeți de același metal, cu vârfurile orientate în sus, încrucișate și dispuse în bandă-pal-bară.

Sub pasăre, pe o eșarfă albă, s-a scris, cu litere majuscule negre, deviza: **BONA FIDE** (CU BUNĂ-CREDINȚĂ).

Drapelul distinctiv al Departamentului de Informații și Protecție Internă va avea culoarea albă, cu lungimea flamurei egală cu 1,5 din lățime. În exergă, în jurul însemnului heraldic,

între două cercuri liniare aurii, pe fond albastru, legenda scrisă cu litere majuscule, de asemenea, aurii: * **DEPARTAMENTUL DE INFORMAȚII ȘI PROTECȚIE INTERNĂ** * **MINISTERUL AFACERILOR INTERNE**. Compoziția de mai sus se va aplica pe centru, pe avers și pe revers, simetric față de marginile superioară și inferioară, respectiv stânga și dreapta ale drapelului.

Semnificația elementelor însumate:

- leu de aur — luptător prudent întâmpinat cu onoruri; putere, autoritate, forță, curaj, înțelepciune, energie în serviciul binelui;
- limba și ghearele roșii — forța unității;
- cheia — siguranța și puterea; simbolizează inițiatorul, cel care deține puterea de decizie și de responsabilitate;
- trei săgeți — lupta împotriva inamicului;
- bordura crenelată — protecție, recompensă, securitate, adăpost.

UNITATEA SPECIALĂ 70 JANDARMI PROTECȚIE INSTITUȚIONALĂ BUCUREȘTI

Însemnul heraldic al Unității Speciale 70 Jandarmi Protecție Instituțională București din cadrul Jandarmeriei Române se prezintă după cum urmează: scut albastru, tăiat de o bandă de argint, încărcată cu trei stele roșii, având în cartierul stâng superior două halebarde, de asemenea, de argint, încrucișate în săritoare și în cartierul drept inferior, o grenadă aprinsă de același metal.

În exergă, între două cercuri liniare aurii, pe fond albastru, legenda scrisă cu litere majuscule, de asemenea, de aur: *** UNITATEA SPECIALĂ 70 JANDARMI PROTECȚIE INSTITUȚIONALĂ * BUCUREȘTI.**

Semnificația elementelor însumate:

- banda — apărare, protecție, ordine;
- stelele roșii — oamenii;
- halebardele — paza și protecția obiectivelor;
- grenada aprinsă — jandarmeria; curaj, valoare, dorința de a lupta pentru țară.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

pentru modificarea anexei la Ordinul vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 9.710/2006 privind abilitarea unor birouri vamale de a efectua formalități vamale cu produse strategice

Având în vedere:

- Regulamentul (CE) nr. 428/2009 al Consiliului din 5 mai 2009 de instituire a unui regim comunitar pentru controlul exporturilor, transferului, serviciilor de intermediere și tranzitului de produse cu dublă utilizare;
- Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/1999 privind regimul de control al exporturilor, importurilor și altor operațiuni cu produse militare, republicată;
- Ordinul ministrului afacerilor externe nr. 740/2013 pentru aprobarea Listei cuprinzând produsele militare supuse regimului de control al exporturilor, importurilor și a altor operațiuni;
- Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2010 privind regimul de control al operațiunilor cu produse cu dublă utilizare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 197/2011, cu modificările ulterioare, în baza Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.104/2013*) pentru aprobarea structurii organizatorice regionale, în temeiul prevederilor art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa la Ordinul vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 9.710/2006 privind abilitarea unor birouri vamale de a efectua formalități vamale cu produse strategice, publicat în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 1.057 din 30 decembrie 2006, cu modificările ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

*) Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.104/2013 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. II. — Direcțiile de specialitate și serviciile independente din aparatul propriu al Agenției Naționale de Administrare Fiscală — Direcția Generală a Vămirilor, direcțiile regionale vamale și birourile vamale vor duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare în termen de 3 zile de la data publicării.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Gelu-Ștefan Diaconu

București, 21 ianuarie 2014.
Nr. 94.

ANEXĂ
(Anexa la Ordinul nr. 9.710/2006)

Lista birourilor vamale abilitate să efectueze formalități vamale cu produse strategice

Nr. crt.	Birouri vamale	Cod
1.	Biroul Vamal Ilfov	ROBU1200
2.	Biroul Vamal Otopeni Călători	ROBU1030
3.	Biroul Vamal Băneasa	ROBU1040
4.	Biroul Vamal Prahova	ROBU7100
5.	Biroul Vamal Dâmbovița	ROBU8600
6.	Biroul Vamal București	ROBU1400
7.	Biroul Vamal Alba	ROBV0300
8.	Biroul Vamal Brașov	ROBV0900
9.	Biroul Vamal Sibiu	ROBV7900
10.	Biroul Vamal Mureș	ROBV8800
11.	Biroul Vamal Cluj	ROCJ1800
12.	Biroul Vamal Halmeu	ROCJ4310
13.	Biroul Vamal Bihor	ROCJ6570
14.	Biroul Vamal Sighet	ROCJ8000
15.	Biroul Vamal Dolj	ROCR2100
16.	Biroul Vamal Gorj	ROCR8810
17.	Biroul Vamal Argeș	ROCR7000
18.	Biroul Vamal Porțile de Fier I	ROCR7270
19.	Biroul Vamal Vâlcea	ROCR7700
20.	Biroul Vamal Aeroport Mihail Kogălniceanu	ROCT5100

Nr. crt.	Birouri vamale	Cod
21.	Biroul Vamal Călărași	ROCT1710
22.	Biroul Vamal Constanța	ROCT1970
23.	Biroul Vamal Tulcea	ROCT8900
24.	Biroul Vamal Constanța Sud	ROCT1900
25.	Biroul Vamal Brăila	ROGL0700
26.	Biroul Vamal Vrancea	ROGL3600
27.	Biroul Vamal Galați	ROGL3800
28.	Biroul Vamal Giurgiuiești	ROGL3850
29.	Biroul Vamal Albița	ROIS0100
30.	Biroul Vamal Bacău	ROIS0600
31.	Biroul Vamal Iași	ROIS4650
32.	Biroul Vamal Sculeni	ROIS4990
33.	Biroul Vamal Siret	ROIS8200
34.	Biroul Vamal Suceava	ROIS8230
35.	Biroul Vamal Arad	ROTM0200
36.	Biroul Vamal Hunedoara	ROTM8100
37.	Biroul Vamal Jimbolia	ROTM5010
38.	Biroul Vamal Moravița	ROTM5510
39.	Biroul Vamal Timiș	ROTM8720
40.	Biroul Vamal Timișoara Aeroport	ROTM8730

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind acreditarea unității sanitare Spitalul Clinic de Urgențe pentru Copii „Maria Sklodowska Curie” pentru activitatea de prelevare și transplant țesut osos, tendinos și cartilajii

Văzând Referatul de aprobare nr. E.N. 904/2014 al Direcției de asistență medicală și politici publice și al Direcției de sănătate publică și control în sănătate publică din cadrul Ministerului Sănătății, precum și Adresa Agenției Naționale de Transplant nr. 72 din 15 ianuarie 2014, înregistrată la Ministerul Sănătății cu nr. 2.605 din 16 ianuarie 2014,

având în vedere titlul VI din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de prevederile Ordonanței Guvernului nr. 79/2004 pentru înființarea Agenției Naționale de Transplant, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 588/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Se acreditează unitatea sanitară Spitalul Clinic de Urgențe pentru Copii „Maria Sklodowska Curie”, cu sediul în bulevardul Constantin Brâncoveanu nr. 20, sectorul 4, municipiul București, pentru activitatea de prelevare și transplant țesut osos, tendinos și cartilajii.

Art. 2. — (1) Acreditarea unității sanitare prevăzute la art. 1 este valabilă 5 ani de la data intrării în vigoare a prezentului ordin.

(2) Valabilitatea acreditării încetează înainte de termenul prevăzut la alin. (1) dacă, drept urmare a inspecțiilor efectuate

în condițiile legii, se constată că unitatea sanitară respectivă nu respectă prevederile legale în vigoare.

(3) Orice modificare a criteriilor inițiale de acreditare intervenită în cadrul unității acreditate se notifică Agenției Naționale de Transplant în vederea reacreditării.

Art. 3. — Direcțiile de specialitate din Ministerul Sănătății, Direcția de Sănătate Publică a Municipiului București, Agenția Națională de Transplant, precum și unitatea sanitară vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Gheorghe-Eugen Nicolăescu

București, 3 februarie 2014.
Nr. 117.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind acreditarea unității sanitare Spitalul Universitar de Urgență Militar Central „Dr. Carol Davila” pentru activitatea de prelevare și transplant țesut osos, tendinos și cartilajii și activitatea de prelevare organe, țesuturi și celule

Văzând Referatul de aprobare nr. E.N. 905/2014 al Direcției de asistență medicală și politici publice și al Direcției de sănătate publică și control în sănătate publică din cadrul Ministerului Sănătății, precum și adresele Agenției Naționale de Transplant nr. 71 și 73 din 15 ianuarie 2014, înregistrate la Ministerul Sănătății cu nr. 2.606 și 2.604 din 16 ianuarie 2014,

având în vedere titlul VI din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de prevederile Ordonanței Guvernului nr. 79/2004 pentru înființarea Agenției Naționale de Transplant, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 588/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Se acreditează unitatea sanitară Spitalul Universitar de Urgență Militar Central „Dr. Carol Davila”, cu sediul în str. Mircea Vulcănescu nr. 88, municipiul București, pentru activitatea de prelevare și transplant țesut osos, tendinos și cartilajii și activitatea de prelevare organe, țesuturi și celule.

Art. 2. — (1) Acreditarea unității sanitare prevăzute la art. 1 este valabilă 5 ani de la data intrării în vigoare a prezentului ordin.

(2) Valabilitatea acreditării încetează înainte de termenul prevăzut la alin. (1) dacă, drept urmare a inspecțiilor efectuate

în condițiile legii, se constată că unitatea sanitară respectivă nu respectă prevederile legale în vigoare.

(3) Orice modificare a criteriilor inițiale de acreditare intervenită în cadrul unității acreditate se notifică Agenției Naționale de Transplant în vederea reacreditării.

Art. 3. — Direcțiile de specialitate din Ministerul Sănătății, Direcția de Sănătate Publică a Municipiului București, Agenția Națională de Transplant, precum și unitatea sanitară vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Gheorghe-Eugen Nicolăescu

București, 3 februarie 2014.
Nr. 118.

ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

OFICIUL ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

DECIZIE

pentru publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a procesului-verbal privind desemnarea organismului de gestiune colectivă Societatea de Gestiune Colectivă a Drepturilor de Autor — OPERA SCRISĂ.RO, prin vot liber exprimat, drept colector unic al remunerației compensatorii pentru copia privată pentru operele reproduse pe hârtie

Ținând cont de Referatul Direcției registre și gestiune colectivă nr. RG II/550 din 27 ianuarie 2014, în conformitate cu prevederile art. 138 alin. (1) lit. a) și ale art. 107¹ din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere Hotărârea arbitrală nr. 1 din 9 februarie 2012 care a stabilit forma finală a Metodologiei privind lista aparatelor pentru care se datorează remunerația compensatorie pentru copia privată și cuantumul acesteia și Hotărârea arbitrală nr. 2 din 22 februarie 2012 care a stabilit forma finală a Metodologiei privind cuantumul remunerației compensatorii pentru copia privată pentru coli de hârtie format A4, în baza prevederilor art. 7 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 401/2006 privind organizarea, funcționarea, structura personalului și dotările necesare îndeplinirii atribuțiilor Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, cu modificările ulterioare,

directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor emite prezenta decizie.

Articol unic. — Se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, procesul-verbal privind desemnarea organismului de gestiune colectivă Societatea de Gestiune Colectivă a Drepturilor de Autor — OPERA SCRISĂ.RO, prin vot liber exprimat, drept colector unic al remunerației compensatorii pentru copia privată pentru operele reproduse pe hârtie, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

Directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,

Adriana Donțu

București, 27 ianuarie 2014.

Nr. 10.

ANEXĂ

PROCES-VERBAL

încheiat azi, 17.01.2014, la sediul VISARTA — Societate de Gestiune Colectivă a Drepturilor de Autor în Domeniul Artelor Vizuale din București, str. Fabrica de Chibrituri nr. 9—11, sectorul 5

Între:

1. VISARTA — Societate de Gestiune Colectivă a Drepturilor de Autor în Domeniul Artelor Vizuale, cu sediul în București, str. Fabrica de Chibrituri nr. 9—11, sectorul 5, CIF 12868185, cont IBAN RO28RNCB0072049696560001 BCR Sucursala Șerban Vodă, reprezentată legal prin director executiv Gheorghe Voican;

2. OPERA SCRISĂ.RO — Societate de Gestiune Colectivă a Drepturilor de Autor, cu sediul în București, str. C.A. Rosetti nr. 2—4, et. 1, corp Boema, în incinta Bibliotecii Centrale Universitare „Carol I”, sectorul 1, CIF 29976688, cont IBAN RO89BRDE441SV17987484410 BRD Agenția Pache Protopopescu, reprezentată legal prin domnul Alexandru Șelari, în calitate de administrator general;

3. COPYRO — Societate de Gestiune Colectivă a Drepturilor de Autor, cu sediul în București, str. Paleologu nr. 5A, et. 3, ap. 3, sectorul 2, CIF RO2787628, cont: cod IBAN RO44RNCB0072000683110001 deschis la BCR, filiala sectorul 1 București, reprezentată legal prin doamna administrator general Guiu Rodica,

în conformitate cu prevederile art. 107¹ din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, pentru desemnarea prin vot a collectorului unic al remunerației compensatorii pentru copia privată pentru operele reproduse pe hârtie conform metodologiei în vigoare și a Convocării prealabile semnate de COPYRO, VISARTA și OPERA SCRISĂ.RO (organisme de gestiune colectivă beneficiare) nr. 4/10.01.2014, stabilită pentru data de 17.01.2014, ora 13,00 (ca a doua convocare), la sediul VISARTA — Societate de Gestiune Colectivă a Drepturilor de Autor în Domeniul Artelor Vizuale, cu sediul în București, str. Fabrica de Chibrituri nr. 9—11, sectorul 5, și comunicată către:

— PERGAM — Societatea Autorilor și Editorilor Români de Opere Științifice, cu sediul în București, bd. Mircea Vodă nr. 35, bl. M27, et. 6, ap. 17, sectorul 3, CIF RO25900377, cont IBAN RO80RNCB0090111322930002 deschis la BCR Sucursala Lipscani, reprezentată legal prin administrator general (director general) Ana Maria Marinescu și director executiv Gheorghe Romișan, prin serviciul poștal cu confirmare de primire la data de 13.01.2014,

constată absența unui reprezentant al organismului de gestiune colectivă PERGAM și la cea de-a doua convocare astăzi, 17.01.2014, ora 13,00. Precizăm faptul că părțile prezente au așteptat prezența unui reprezentat PERGAM până la ora 14,00.

La a doua convocare din 17.01.2014, ora 13,00, de la sediul VISARTA au participat din partea:

a) VISARTA — Societate de Gestiune Colectivă a Drepturilor de Autor în Domeniul Artelor Vizuale — domnul Gheorghe Voican — director executiv;

b) OPERA SCRISĂ.RO — Societate de Gestiune Colectivă a Drepturilor de Autor — domnul Alexandru Șelari, în calitate de administrator general;

c) COPYRO — Societate de Gestiune Colectivă a Drepturilor de Autor — doamna Guiu Rodica — administrator general și avocat.

Conform prevederilor art. 107¹ din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, părțile prezente constată îndeplinirea procedurii prealabile la a doua convocare de azi, 17.01.2014, în vederea desemnării prin vot a organismului de gestiune colector unic al remunerației compensatorii pentru copia privată pentru operele reproduse pe hârtie indiferent de numărul organismelor de gestiune colectivă beneficiare prezente și având în vedere motivele expuse atât în Convocarea nr. 4/10.01.2014, cât și în Notificarea înregistrată la ORDA cu nr. 17/06.01.2014.

COPYRO, OPERA SCRISĂ.RO și VISARTA, prin reprezentanții legali prezenți, propun desemnarea OPERA SCRISĂ.RO — Societate de Gestiune Colectivă a Drepturilor de Autor drept colector unic al remunerației compensatorii pentru copia privată pentru operele reproduse pe hârtie.

Propunerea se supune la vot prin vot direct.

VISARTA, COPYRO și OPERA SCRISĂ.RO au votat cu unanimitate desemnarea OPERA SCRISĂ.RO — Societate de Gestiune Colectivă a Drepturilor de Autor drept colector unic al remunerației compensatorii pentru copia privată pentru operele reproduse pe hârtie, conform metodologiilor și art. 107¹ din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare.

Ca urmare a votului unanim exprimat se constată obținerea de către OPERA SCRISĂ.RO a celui mai mare număr de voturi la a doua convocare, indiferent de numărul celor prezenți, prin 3 (trei) voturi valabil exprimate, dintr-un număr de 3 (trei) organisme de gestiune colectivă beneficiare prezente, conform art. 107¹ din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, pentru desemnarea OPERA SCRISĂ.RO — Societate de Gestiune Colectivă a Drepturilor de Autor drept colector unic al remunerației compensatorii pentru copia privată pentru operele reproduse pe hârtie conform metodologiilor în vigoare.

VISARTA, OPERA SCRISĂ.RO și COPYRO, ca urmare a votului unanim exprimat, vor înainta, conform prevederilor art. 107¹ din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, la ORDA prezentul proces-verbal de desemnare a OPERA SCRISĂ.RO — Societate de Gestiune Colectivă a Drepturilor de Autor prin vot liber exprimat drept colector unic al remunerației compensatorii pentru copia privată pentru operele reproduse pe hârtie, conform metodologiilor în vigoare, urmând ca ORDA, în termenul prevăzut de lege de la data depunerii prezentului proces-verbal, să numească colectorul unic, astfel ales prin vot, prin decizie a directorului general care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Prezentul proces-verbal a fost încheiat azi, 17.01.2014, ora 14,00, la sediul VISARTA din București, str. Fabrica de Chibrituri nr. 9—11, sectorul 5, în 5 exemplare originale pentru fiecare parte, din care 1 exemplar va fi comunicat ORDA.

VISARTA — Societate de Gestiune Colectivă a Drepturilor
de Autor în Domeniul Artelor Vizuale
Gheorghe Voican,
director executiv

OPERA SCRISĂ.RO — Societate de Gestiune Colectivă
a Drepturilor de Autor
Alexandru Șelari,
administrator general

COPYRO — Societate de Gestiune Colectivă a Drepturilor de Autor
Guiu Rodica,
administrator general

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

